

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 364.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e104159/facsimile.pdf> (tilgået 25. maj 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

han har faaet det iffe den Tid til Paasning som hidtil. Men Her efter der sig en ganske anden Tingens Orden end hidtil, naar Indførelsen, som i saa Henseende træder i Generalens Sted, afholder den dette tidligere indbragte Forsigtighed i Beskedenheden. Om man endog antager, at han iffe har Ret til at give Dispensation, maatte han dog som den overordnede administrative Magt have Ret til at opføre Udfrøningen, naar han fandt, at den var Ret naturlig, uden at behøve at lade Paasning lade Sted. Detsigt antager jeg, at naar det ertrages, at der iffe mere kan indbringes Dispensation fra Udfrøning, vil det om kort Tid indløbe en saa stor Mængde Tilfælde, hvor der vil være en fordel for Erving for de Beskæftigede til at blive frit, at man dog snar vil finde, at disse Beskæftigede har sine Sted. Jeg foreslår mig iøvrigt, at der vil komme en ubestemt Mængde Beskrivelser fra Landeuden, som hidtil har haft Ret til, naar den Paagældende ifi sin Hæderensgaard i Ole eller Bødd, at denne da snar vil finde, samt til, at den gamle eller sørgelige Gaardmand og den gaardbrugerne Gæst kunde erhøve en tilsvarende Besked. Uagtet dette var bestemt i de tidligere gældende Aendringer, og Generalen dog havde Ret til at give endnu flere lignende Indtægter, fremkom der dog deslig Beskrivelser, som viste, hvorledes enkelte Familier i Bondelandet let kunde blive rammede, naar de iffe erhøved en saadan Besked. Imidlertid anser jeg det konsekvent, navnlig naar man vil, at Anordningen om Beskrivelser skal betragtes som en Lov, givet af Folkerepræsentationen i Hensigt med Regnen, at der iffe indbringes nogen Ret til at give Dispensationer, medmindre man i Anordningen selv kunde betegne disse, da man i saa Fald, naar Anordningen havde behøvet i nogen Tid, kunde se, hvilke Forandringer der kunde behøves.

Godt jeg egentlig har at bemærke ved § 11 er, at jeg iffe let kan gøre mig det klart, hvorledes Indtægten ved Beskæftigelsesret vil blive for Fremtiden; thi herud opstaa andre Forhold end tidligere, og de Beskæftigede, som hidtil have gaaet, vil iffe i disse Forhold kunne gjøre Sagen klar. Hidtil have de Beskæftigede stillet med de Beskæftigede, idemindste eet Kar, for de stode for Udfrøning, tidligere endog to Kar for Beskæftigede, men ifølge Placet af 27de Juli 1842 blot eet Kar. Der blev de funde og bemærte, om de var byggede til Udfrøning, eller iffe. Efter Resultatet af denne Underforsøg blev af Generalrigscommissairen hele Udfrøningen repareret paa de enkelte Distrikter. Det er vist, at der var forsvundet afvillige Udførelsessteder med denne Indretning, men det gik dog nogenlunde. Nu er det bestemt, at de Beskæftigede først skulle møde i deres 2de Kar og da underjogt og bebømet, om de ere tjenstlige, eller iffe, men senere faldt det, at der skal see en Reparation paa Distrikterne, saaledes som Randfaldet er befundet ved Beskæftigede, altsaa kan der iffe ved den første Beskæftigede, men først ved en senere Beskæftigede, foretages den i § 21 ommeldte Udretning; thi denne Udretning erer kun imellem dem, der ere herne underjogt, og som ere herne befundne tjenstlige. Det foreskriver mig altsaa, at man maa tænke sig, at enkelte Beskæftigede naturlig man holdes, først en Beskæftigede, hvor Randfaldet bliver underjogt, og senere en Beskæftigede, hvor Udretning finder Sted. Det lod sig vistnok ogsaa gøre paa en Maade, som jeg tror, i mange Henseender vilde være fordelagtigere for de Beskæftigede, navnlig naar Underjogtes Ret ved Beskæftigede, Reparationen dernæst foretoges af Generalrigscommissairen, og Udretningen endelig stede enten ved ham eller ved andre Beskæftigede, og iffe ved Beskæftigede. Dette vil imidlertid ogsaa have sine Ulemper; men det, som jeg egentlig har villet bemærke, er, at det iffe er mig klart, hvilken den fremgangsmaade er, som Anordningen foreskriver.

Udretning: Den Lov, som den erede foregaaende Læger har foreskrevet, foreskriver mig nærmest at henføre til §§ 19 og 21, hvorefter jeg skal tillade mig at ytre min Mening om de Punkter, som han har omtalt. Godt ogsaa § 11, som har jeg rigtig nok iffe foreskrevet Udretten. I Udrettskommisjonen med de Høffter, som ere eller i Fremtiden maatte blive givne som ifølge indholdende en Hensigt til, at de samme Regler skulle være gældende med Hensyn til Paasning af Beskæftigede Stedsefter som hidtil, og

ig tror vistnok, at det, som af en erede Rigsdagsmand antages, er nødvendigt, at der udtrykkeligt udtales Regler derom i Anordningen.

V. D. Bruun: Jeg maa ogsaa være af den Mening, som den erede Ordfører har udtalt angaaende Udretningen af § 11 og § 27, med Hensyn til de i Forordningen nu fastsatte Appellationsmidler. Godt der er vanskeligt at afgjøre et, hvad Udretning en Udretning om at være misforstået med Beskæftigede Stedsefter skal have; thi netop de Udfrøning finder Sted i det samme Kar, og maatte først efter at Beskæftigede har fremstillet sig for Beskæftigede, kan Udretningen heraf have sine Vanskeligheder, naar man iffe har en Bemærkning om, at en saadan Udretning fra Beskæftigedes Sted om at ville appellere Stedsefter skal kunne handle Udfrøningen. Dette gælder fornemmelig kun om de Tilfælde, hvor efter de nu gældende Regler Sagen er underkastet Udretten; thi hvor Sagen Udretten kan foregaae ad den administrative Vej, vil denne hurtigere kunne paaføje.

Ordføreren: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at der vil ogsaa i Fremtiden, naar Udretten træder i Kraft, være et Libellum, i hvilket de Paagældende ere opførte i Rullerne, inden der bliver Spørgsmaal om deres Udfrøning, og at de selvstændigt ville komme i Rullerne først i det Moment, da de udfrøes, saa at der, naar Regnen mener at være uretlig indført i Rullen, kunde vil være Udretning og Tid for denne til at paasne disse; men vist er det, at der vil kunne møde flere Vanskeligheder med Hensyn til Spørgsmaalet, om en Udretten, der er afgjort af Beskæftigede, skal behøve under den administrative eller den domstolens Udretning.

V. D. Bruun: Naar jeg dog tørde gøre en Bemærkning i Anledning af hvad den erede Ordfører har yttret. Saafremt der er Spørgsmaal, om Regnen urigtigt er opført i Rullen, eller iffe, er det vist, at Udretten kan see tidligere, end naar den Paagældende i sit 2de Kar bliver fremstillet for Beskæftigede. Men der kan netop indbringe saadanne Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal, om en 22 aarig skal anses at være tjenlig udfrøet, som f. Ex. i det af Rigsdagsmanden for Ribeens 3de Dist. (Orsted) nævnte Tilfælde, hvor Regnen paasnaar at have haft tjenlig Forfald til at udføre, medens Beskæftigede mener, at han iffe har haft saadant Forfald, og i andre lige Tilfælde.

Udretning: Denne Vanskelighed falder uden Tvivl herud, at den Udretten kan forlange Udretten i eet Kar, hvad han er berettiget til. Forsøger han en saadan Udretten, vil han herud sættes i Stand til at afgjøre, at han vistelig har Ret til at seinges for Udretning. Da Ordfører kan forlange Udfrøningen udført eet eller to Kar, vil det saaledes berøe paa ham, og Ordføren falder paa ham selv, hvis han, paa Grund af den begjære Udretten, bliver et Kar senere udfrøet, hvad Ingen i Reglen kan være tjent med. Den Beskæftigede vil saaledes have et helt Kar, hvorefter han kan gøre Bevis for sit tjenlige Forfald.

V. D. Bruun: Dette er dog iffe uændeligt paa alle Tilfælde, og saaledes er Rettigheden til at begjære Udretten iffe det samme som naar man, efterat en Udretten af Beskæftigede er afgjort, stiller Appel.

Udretning: Man kan iffe indbringe nogen anden Appel, end den, som netop kan finde Sted paa Grund af Udretten. Jeg antager, at Beskæftigede Stedsefter maa opretholdes, og at den Paagældende maa stille sig til Tjenesten, dersom han iffe i den mellem-liggende Tid kan faa Udretten for at fore Beviset. Ellers vilde det Tilfælde altså hyppigt indtræffe, at man, naar Udretten allerede kan begjæres, vilde gribe til den Udretten at appellere Stedsefter. Denne maa være executio, og Appellen ligge bagved, som i alle militære Kommandoforhold. Dette er iffe det eneste Tilfælde, men der er en Række af Forhold, som den Beskæftigede træder ind i, hvorefter han maa tale sig for Stedsefter og først dagetter kan søge Udretning.

Orsted: Den ved § 16 indbragte Udretning til at erhøve Udretten finder blot Sted i Probst, iffe i Krigstid, og Spørgsmaalet om tjenligt Forfald kan opstaa i det sidste Kar, da der iffe længer kan være Spørgsmaal om Udretten, navnlig i Beskæftigedes 2de Kar. Godt den erede Rigsdagsmand har nævnt om de enkelte